

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

CENA PRENUMERATY: Miesięcznie za przesyłką pocztową 3 zł. Dla odbiorczych listowo na miejscu 1 zł. 25 gr. Cena pojedynczego numeru 10 groszy. Konto czekowe w Poczcie Kasa Oszczędnościowej Nr. 6126. Sklep „Goniec Częstochowski”, ul. Panny Marii 24 - Telefon nr. 50

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Częstochowa, ul. P. Marii 52. Tel. 345. Skrz. pocz. 63
Redaktor lub jego zastępca przyjmują oddzielnie z wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10-3 po poł.
Rekopisów nadesłanych redakcja nie zwraca.

CENY OGŁOSZEN: Za pierwszą linijkę przez tydzień 50 gr. W tabelce i nadesłana 40 gr., za tydzień 50 gr. Drobną ogłoszenia wiersz napisowy 25 gr., każdy dalszy wiersz po 15 gr. Najtańsze ogł. drobne 21. 1.50. Ogłoszenia zamiejscowe i matrymonialne 50 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne 100 proc. drożej. W numerach świątecznych i niedzielnych ceny o 25 proc. droższe. Ogłoszenie skończone, fantazyjne, cyfrowe i bilansowe o 50 proc. droższe.

DYKTATOR W BLUZIE I DYKTATOR W MUNDURZE.

Rokosz generałów niemieckich. — Za Cechą obecnej polityki niemieckiej jest jej nieprzejrzystość i nieobliczalność. Takt i zręczność polityczna nie należą do zalet spotykanych często w niemieckim świecie politycznym. Ostatnie wypadki w Niemczech, stanowiące sensację światową, dowodzą tego w sposób bardzo wyrazisty.

Trzej najwyżsi wojskowi, gen. Schleicher, gen. Hammerstein i admirał Raeden, musieli dotychczasowego ministra Reichswehry i spraw wewnętrznych gen. Groenera do ustąpienia. Oświadczyli mianowicie, że wojsko nie ma już do niego zaufania. Bawarskie organy prasowe katolickie od dłuższego czasu przepowiadały ten rokosz kamaryli generalskiej i ostrzegają przed nim. Nie ulega bowiem wątpliwości, że krok generałów nie miał żadnego prawnego uzasadnienia, sprzeczny był z zasadami i praktyką Konstytucji, operował jedynie argumentem siły i powiódł się dzięki współdziałaniu innych wysoko stojących czynników.

Mówią, że feldmarszałek Hindenburg stracił zaufanie do dotychczasowego swego pupila Groenera, czego już można się było dopatrzeć w zwrocie się prezydenta przeciw chronionemu obecnie przez Groenera Reichsbannerowi. Kanclerz Brüning odegrał w tej sprawie rolę dwuznaczną. Nie wystąpił przeciw rokoszom na obronę swego ministra, jak tego należało się spodziewać. Wskutek tego teren działania Groenera został przepłotowany: utracił ministerstwo Reichswehry, ma się utrzymać — nie wiadomo na jak długo — przy ministerstwie spraw wewnętrznych.

Oficjalne dementi wydane pod wpływem olbrzymiego wrażenia, które ta interwencja generalska wywołała na świecie tłumaczy, że gen. Groener ustąpił dobrowolnie z powodu nadmiernego obciążenia pracą. Ale dlaczego zrezygnował właśnie z teki Reichswehry, stanowiącej właściwą jego specjalność? Rzecz jest jasna: Groener padł ofiarą hitlerowców i współdziałających z nimi generałów, mszczących się na nim za rozwijanie zarządzone przez niego armii hitlerowskiej i za wystąpienie lewicowo w obronie Reichsbannerów. Prasa lewicowa leje Izzy: Groener u władzy wydawał się im nienazw niepewnym Groener upadający jest w jej oczach jednym z ostatnich filarów republiki.

Groenera, obalili dwaj kandydaci na dyktatorów, którzy coraz bliżej są swego celu: dyktator w brnatnej koszuli Hitler; dyktator w generalskim mundurze Schleicher. Hitler demagog bezwzględny i hańsliwy, a nie pozbawiony podstępnej, szczęsności. Schleicher, generał polityk doniedawna jeszcze atakowany przez hitlerowców i przezywany przez nich „generałem kancelaryjnym”, człowiek inteligentny, gładki, obrotny, a przedewszystkiem ambitny. D-tąd działał w cieniu: dziś, usunawszy Groenera, wysuwa się na pierwszy plan. Mówi się już o nim, jako o przyszłym ministrze Reichswehry, jako o przyszłym kanclerzu gabinetu, w którym hitlerowcy będą mieli przewagę, a centrum będzie stanowiło tolerowany do czasu do czasu.

Prasa lewicowa niemiecka przyznaje — po niewczasie, — że był republiką jest za zagrożony, apeluje do Brüninga, wierzy bowiem jeszcze w jego dobrą wiarę, stwierdza, że generalskie pronunciamiento wywołało jaknajgorsze wrażenie zagranicą w okresie rokowań w sprawie rozbrojenia i odszkodowań.

Skargi jednak i ostrzeżenia nie przysiędzą się na nic. Wrogowie republiki są

kulisami dymisji generała Groenera. bezwzględni i konsekwni. Jest ich coraz więcej, gdyż coraz to nowi wychodzą z ukrycia. Ludzie przestają się obecnie krepować i zrzucają maski. Uważają bowiem, że nadeszła ich chwila, że kłacz się widać era republikanska.

Stosunek sił walczących obozów staje się coraz bardziej nierówny. Republika nie może już liczyć w pełni na swoich oficjalnych reprezentantów i obrońców.

Reichswehra jest po stronie czynników dążących do przewrotu. Prezydent sprzyja antyrepublikanckiej prawicy, a kanclerz zachowuje się wyczekująco. A front republikański zwięża się. Znaczna jego część utraciła wiarę w zwycięstwo i nie chce dalszej walki. Już nietylko centrum katolickie, ale i demokraci południowo-niemieccy układają się z narodowymi socjalistami.

Jedynie wielki solidarny odruch niemieckiego obozu republikańskiego może oddalić katastrofę, ocalić republikę. Ale czy przyjdzie do niego? I. R.

Porozumienie francusko-włoskie w sprawie rozbrojenia

Za Kamerun uznają Włochy francuską tezę o bezpieczeństwie?

Paryż. — Wedle wszelkiego prawdopodobieństwa nastąpi w najbliższym czasie porozumienie francusko-włoskie dotyczące konferencji rozbrojeniowej.

Włochy, jak twierdzi prasa paryska, powołując się na organ Mussoliniego „Po polo d'Italia” gotowe byłyby podtrzymać tezę o bezpieczeństwie w zamian za cesję Kamerunu.

W Genewie, jak donoszą do Paryża, koła urzędowe włoskie urabiają w tym kierunku opinie, twierdząc, że Włochom należy się wyrównanie terytorjalne w kolonjach na zasadzie paktu londyńskiego z 1925 r.

Najciekawsze jest, że od kilku miesięcy premier Tardieu ze swej strony proponował już Włochom ustąpienie kolonii, ale wówczas członkowie gabinetu francuskiego sprzeciwili się temu. Obecnie w związku z oczekiwaniami bardziej lewicowego kierunku rządowego, należy spodziewać się pomyślnego załatwienia tej sprawy.

Paryż. — Jak donosi „Excelsior”, delegacja francuska na konferencję rozbrojeniową, która udała się wczoraj z powrotem do Genewy, będzie czynić starania o odroczenie konferencji, względnie o przedłużenie prac komisyjnych do 5 czerwca.

a to w tym oczekiwaniu, iż do tego czasu ukonstytuuje się nowy rząd francuski.

W radykalnej „Republique” ogłasza tymczasem poseł Cot wyniki swej ankiety wśród poważnych parlamentarzystów francuskich w kwestii rozbrojeniowej. W wyniku tej ankiety twierdzi pos. Cot, iż stanowisko Francji będzie pewnego rodzaju uzupełnieniem i skorygowaniem do tymczasowych planów premiera Tardieu.

Posel Cot określa to nowe stanowisko w pięciu punktach:

- 1) Francja będzie się domagała energicznej redukcji budżetów wojskowych;
- 2) zakazu prywatnej fabrykacji broni i prywatnego handlu bronią;
- 3) zakazu pewnych kategorii sprzętu wojennego specjalnie zaś niektórych modeli ciężkiej artylerji oraz pewnych tanków i łodzi podwodnych, a wreszcie samolotów bombowych;
- 4) zorganizowania międzynarodowej kontroli zbrojeń.
- 5) Pozatem dążyć będzie Francja do wzmocnienia pełnomocnictw Ligi Narodów, jakoteż, według propozycji premiera Tardieu, do umiędzynarodowienia lotnictwa handlowego, jednakże na zmienionej podstawie.

Niemcy w obliczu dyktatury wojskowej

Tak oceniają sytuację politycy francuscy.

Paryż. — Inspirowany przez rząd francuski wielki dziennik polityczny „Le Temps” określa w następujący sposób sytuację polityczną Niemiec.

Najpoważniejszym momentem obecnej sytuacji politycznej Niemiec — wywodzi dziennik — jest fakt, że utworzenie przyszłego rządu zależy całkowicie od udzielenia mu poparcia przez Reichswehrę. Ta okoliczność wypacza całą politykę Niemiec i przygotowuje teren pod dyktaturę wojskową.

Jeżeli kanclerz Brüning stara się połączyć nadzór generałów z poparciem parlamentarnym socjalistów w interesie polityki zagranicznej Niemiec, to znajduje się on tem samem nie wobec kryzysu gabinetu, ale wobec kryzysu całego reżimu rządu niemieckiego.

Berlin. — Pod przewodnictwem kanclerza Rzeszy odbyło się wczoraj przed południem posiedzenie gabinetu, w którym oprócz urzędujących ministrów — wziął również udział gen. von Schleicher,

Wicepremier Zawadzki o s. p. Pawle Doumerze. Przed mikrofonem Polskiego Radia p. wicepremier Zawadzki wygłosił przemówienie, poświęcone pamięci prezydenta Doumera. Na zdjęciu naszym widzimy p. wicepremiera Zawadzkiego przed mikrofonem.

jako przedstawiciel ministerstwa Reichswehry oraz komisarz dla niższej cen dr. Goerdeler. Obecność tych dwóch osób, stości na posiedzeniu gabinetu dała powód do przypuszczenia, jakoby obsadzenie opróżnionych teki Reichswehry i ministerstwa gospodarki miało zostać dokonane już w najbliższym czasie.

W godzinę po posiedzeniu gabinetu ogłoszono jednakże oficjalny komunikat, z którego wynika, iż obsadzenie zarówno teki ministra Reichswehry jak i ministra gospodarki nie nastąpi przed końcem b. m., a więc przed powrotem prezydenta Hindenburga z urlopu, oraz że gabinet w pierwszej linii zajął się dziś bieżącymi sprawami, a to zestawieniem preliminarza budżetowego i kwestii bezrobocia.

Komunikat ten ma na celu niewątpliwie przyswojenie faktu, iż Brüning znalazł się w niezwykle trudnej sytuacji i że nie może on obsadzić wakujących foteli ministerjalnych, — ponieważ wpływowe czynniki, od których zależy zaakceptowanie propozycji kanclerza, są temu przeciwnie, dążąc do ogólnej rekonstrukcji gabinetu, a nawet do dymisji Brüninga.

List Ojca św. do Episkopatu Polski.

W odpowiedzi na adres hołdowniczy konferencji Episkopatu Polski, Ojciec św. nadesłał I. E. E. ks. ks. arcybiskupom i biskupom pismo następującej treści:

Czcigodnym Braciom Arcybiskupom i Biskupom Rzeczypospolitej Polskiej
Pius XI, Papież.

Pozdrowienie i Apostolskie Błogosławieństwo.

Niezmierną pociechą było dla Nas pismo, przesłane Nam przez przedstawiciela Naszego do Was wszystkich, Czcigodni Bracia, z ostatniego zjazdu, jakisście odbywali w Warszawie dla powzięcia ważnych decyzji co do akcji katolickiej oraz dla załatwienia innych spraw, zmierzających do podniesienia życia chrześcijańskiego w duszach szlachetnego narodu Waszego, tak, Nam drogiego i z nami tak ściśle związanego. A więc najprzód mile Nam były życzenia Wasze z okazji dziesięciolecia Pontyfikatu Naszego; nawzajem zamomimy błagania do Pana Boga za każdym z Was z osobna i prosimy Go kornie, aby religia i wyrobienie obywatelskie w Waszej Rzeczypospolitej codziennie krzepły, aby wiara święta, która tyle sła-

Chór katedry monachijskiej u Ojca św. W okresie świąt wielkanocnych przyjął Ojciec św. Papież Pius XI śpiewaków chóru katedralnego z Monachium na uroczystej audycji. Chór odpiewał na cześć Chrystusa-Króla i Głowy całego chrześcijaństwa kilka choratów.

Ze świata.

(X) O reformę języka niemieckiego w Szwajcarii. Deputowany Roth wniósł interpelację do szwajcarskiej Rady Związkowej w sprawie reformy języka niemieckiego, którą zajęły się już międzynarodowe czynniki niektórych kantonów, ustalając przedewszystkiem przeniesienie dużej litery przy rzeczownikach. Przewidywany jest również szereg innych zmian, zdania jednak kół profesorskich, zarówno szwajcarskich jak i niemieckich i austriackich są w wielu wypadkach podzielone. Rząd szwajcarski wyraził zgodę na wejście w bezpośrednie porozumienie w tej sprawie z rządami austriackim i niemieckim. Powyższa reforma ma mieć zastosowanie przedewszystkiem w języku handlowym.

(X) Epidemia ślepoty w Palestynie. Palestyna cierpi od niepamiętnych czasów na epidemii ślepoty. Jeszcze za czasów Jezusa Chrystusa liczne były wypadki, gdy do Zbawiciela zwracali się ludzie z prośbą o przywrócenie wzroku. Jak wynika ze statystyki urzędowej, ogłoszonej niedawno przez instytut oftalmologiczny św. Jana w Jerozolimie, w 1931 r. skorzystało z porad tego instytutu — 18.960 chorych na oczy. Jest to procent nadzwyczaj wysoki, jeżeli wziąć pod uwagę, że instytut powyższy leczy jedynie ludność Jerozolimy i jej okolic, której liczba nie przewyższa 150.000.

Część okulistów przypisuje chorobę tę posusze. Istotnie, w latach suchych choroba się wzmacnia. Inni natomiast lekarze twierdzą, że ślepota ma nie wspólne go z posuchą. To też przyczyny epidemii pozostają nieznanne.

W każdym bądź razie ubiegły 1931 rok wykazał w Palestynie największą liczbę wypadków ślepoty.

(X) „Lawa błotna“ zalewa wieś we Francji. Donoszą z Chambery, że z powodu deszczów ulewnych, które nie przestają padać w tamtych stronach (południe Francji), nastąpiły bardzo poważne usunięcia się terenów w wielu miejscach. Gdzieindziej woda deszczowa zalewa przestrzenie góryste. Ziemia w tych warunkach ustępuje i pozwala się unosić. Powstają nowe strumienie i potoki, niosące masy błota i ziemi. Potoki te, zatrzymane przez różne przeszkody, przystają, by potem jeszcze silniej przeć na przód, rozciągając się tylko szerzej. Dyrekcja kolei lionńskiej przedsięwzięła daleko idące środki ostrożności w wiel-

kim pośpiechu, by nie narażać się na nowe przerwy w komunikacji. Bardzo wiele wsi jest ponownie, jak i w roku ubiegłym, zagrożonymi przez przybliżającą się masę błotną. Jeden z domów, znajdujących się u wejścia do wsi Avreesieux został już zburzony przez żywioł. Drzewa powyrwane wraz z korzeniami powiększają grozę sytuacji. W okolicach Marcellaz w ciągu 48 godzin 1500 drzew zostało porwanych przez prąd. Deszcz padający bez przerwy powiększa niebezpie-

czeństwo, które może być jeszcze groźniejsze.

(X) Dozorca domu powinien być dyskretny. Zawodowa organizacja dozorców paryskich, czyli t. zw. concierges, rozesłała okólnik do swoich członków, żeby nie udzielał żadnych informacji na niekorzyść swoich lokatorów.

„Rozporządzenie“ to wynikło z całego szeregu procesów przeciwko rozmaitym stróżom, którzy udzielałi niekorzystnych informacji o swoich lokatorach. I tak np.

jedna ze stróżek została niedawno skazana za to, że udzieliła niedyskretnej informacji o pewnej damie, zamieszkałej jej dom. Pewien młodzieniec dowiadywał się o prowadzenie owej damy i dowiedział się, że bardzo rzadko nocuje ona u siebie w mieszkaniu i że pokój jej jest zawsze w stanie wielkiego nieładku i niechlujstwa. Rozwieszona dama zaskarżyła stróżkę i wygrała sprawę.

Wobec tego organizacja stróżowska wolała nakazać milczenie wszystkim dozorcóm, aby — nie narażać ich na nowe procesy.

— O —

— „Kobieta Współczesna“ Ładnie ilustrowany numer 20-ty tygodnika „Kobieta Współczesna“ przynosi nam wiele interesujących artykułów — treść numeru podajemy niżej.

Artykuł wstępu p. t. „Rozmawiamy...“ N. Samotyhowej, następnie „Milcząca zмова cudzoziemców“ — Heleny Boguszewskiej, „Odrzucona Konwencja“ — Haliny Siemieńskiej, „We własnym domu z kolorową służbą“ — „Z teatrów“ — Cz. Wojeńskiej, „Wśród książek“ — Zofia Wańkowiczowa, dalej mamy kącik filmowy p. t. „Typy i typki ekranu“ — Pictuozera, „Praca kobiet w Indiach“ — Aliny Trusiewiczowej.

Dodatek „Mój Dom“ — poświęcony prawie całkowicie przyłociom imiennym i różnym przepisom kuchennym.

Na tablicy robót — projekt nakrycia do herbaty — wzór Atelier Tekstylnego.

CO USŁYSZYMY DZIS PRZEZ RADJO?

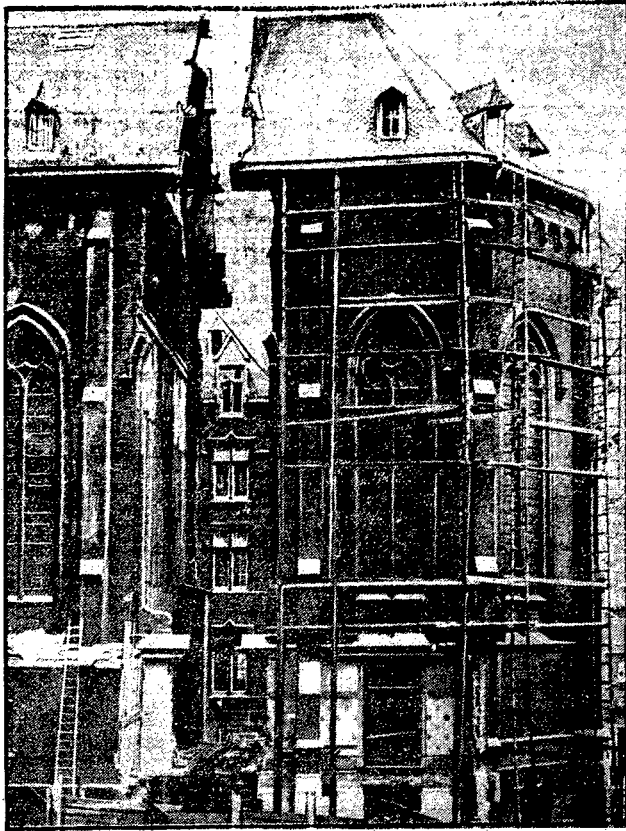
PIĄTEK, 20 MAJA.

Warszawa — fala 1411,8 m. moc 158 kw.
11'20 Komunikat meteor. dla lotnictwa 11'45 Przegład bież. prasy polsk. 11'58 Sygnał czasu, hejnał z Krakowa. 12'10 Muzyka gramofonowa. 12'20 Komunik. meteor. 12'35 Muzyka gramofon. 12'45 Muzyka gramof. 12'50 Komunikat gospod. i giełda pieniężna. 12'55 Komunikat śpiewaczy. 12'55 Odczyt z Wilna. 12'55 Komunik. rybackie. 12'55 Muzyka gramofon. (piosenki). 12'55 Odczyt. 12'55 Muzyka gramof. 16'55 Lekcja angielskiego. 17'10 Odczyt. 17'35 Koncert popoł. 19'15 Przegład roln. prasy zagran. z Wilna. 19'30 Wiadomości sportowe. 19'35 Muzyka gramof. 19'45 Prasowy dziennik radiowy. 20'00 Pogadanka muzyczna. 20'15 Koncert symfoniczny. Kwadrans literacki. 22'40 Dodatek do pras. dz. radj. 22'45 Komunikaty. 22'50 Muzyka taneczna.

PIĄTEK, 20 MAJA.

Katowice — fala 408,7 m. moc 12 kw.
11'45 Przegład bieżącej prasy polsk. z Warsz. 11'58 Sygnał czasu z Warsz., hejnał z Krakowa. 12'10 Muzyka gramof. 12'20 Komunikat z Warsz. 12'35 Komunikat gospod. 12'50 Transm. z Warsz. 12'55 Audycja dla dzieci. 12'55 Odczyt z Wilna. 12'55 Muzyka gramofon. 16'20 Odczyt z Warsz. 16'40 Muzyka gramof. 16'55 Angielski z Warsz. 17'10 Odczyt z Warsz. 17'35 Koncert. 18'15 Konc. z Warsz. 18'50 Rozmaitości. 19'05 Odcinek pow. 19'20 Odczyt krajoznawczy. 19'40 Komunikaty sportowe. 19'45 — 23'00 Transm. z Warszawy. 23'00 Skrzynka pocztowa w języku francuskim.

Ratujmy honor naszego grodu przez zdobycie jaknajwiększej ilości P. O. S!

Ciekawe doświadczenie przy budowie kościoła. W Belgii pod Leodium w miejscowości Jupille dokonano ciekawego doświadczenia przy rozszerzeniu starej świątyni klasztornej. Aby powiększyć kościół, przecięto go na dwie części, z których mniejszą z wielkim ołtarzem przy pomocy wiatd przesuńnięto o 8 metrów. Na obrazku widzimy wspo mniany kościół.

PIĘTNO RASY

HUGO BETTAUER.

(C. d. n.).

Na wielkiej bramie magazynu widniała kartka zwiastująca, że okręt „Missouri“ jutro rano odpływa do Rotterdamu. Przyjmuję się jeszcze palaczy. Wolny przejazd i 20 dolarów.

Carlo patrzył na ten napis z zapartym oddechem.

Wytrzymałby może tę pracę piekielną przy kottach będąc młodym i zahartowanym. A za dwadzieścia dolarów mógłby sobie sprawić w Rotterdamie przyzwoite ubranie i dojechać do Wiednia.

Cóżby jednak, powiedzieli przyjaciele, gdyby stanawszy przed nimi, upadły, zrujnowany, z pokaleczonymi rękami i wychudły prosił o pomoc.

Przeniknął go dreszcz zimny. Nie, lepiej zdechnać jak pies tutaj, niżli żyć z łaski cudzej w jakimś, dostatnym Wiedniu.

Zstąpił po kamiennych schodach, wiodących do wody i spojrzał na fale błotniste i czerniawe.

Gdyby tak sobie wpakować teraz kulę w głowę poniosłby go w dal. Jeden murzyn mniej, cóż to znaczy?

I wydawało mu się, że leży na wodzie zielony, napuchły, z szeroko rozwartymi oczyma i rozczapierzonymi rękami.

— Nie, nie! — powiedział sobie — Czas na to jutro, pojutrze, gdy wszystko się skończy.

Noc zapadła czarna, a deszcz padał, pomieszany ze śniegiem. Przynaglany dojmującym zimnem, szedł przedko ko miastu, kierując się instynktem, czy ciekawością ulicami zamieszkałymi przez czarnych.

— Oto lud mój! — mówił sobie z grymasem urągania — Byłoby mi pośród niego dobrze, gdybym chciał tylko.

I nagle błysnęło mu, że miejsca sobie nie obiera człowiek sam, ale wyznacza mu je społeczeństwo i okoliczności, o tóż tutaj zaliczono go do czarnych i dla tego buntowanie się jego to próżny trud. A gdyby tak zaraz rano pojsć do redakcji któregoś z pism murzyńskich i ofiarować współpracę? Górował przecie nad nimi wykształceniem. Przyjęłoby go prawdopodobnie z wielką ochotą.

Myślał tak, uśmiechnięty ironicznie, a jednocześnie z bólescią, gdyż był bardzo głodny i niezmiernie znużony, tak że potykał się idąc, a powieki z osłabienia mu zapadały.

W drzwiach restauracji stał gruby, dobroduszny murzyn w jaskrawo zielonej krawacie, o ogromnym, fałszywym brylancie na placu i szczyrzył zło te zeby w ciemność.

Carlo uczył takie osłabienie, że stojąc w otwartych drzwiach oparł się o mur.

— Mister chory? — spytał czarny grubas, patrząc nań życzliwie dziecinnymi oczyma. Pod wpływem kompletnego wyczerpania, mimo woli wydatował mu się z ust.

— Jestem znużony, głodny i bez ducha nad głową.

Murzyn sięgnął do kieszeni, ale zaraz namyśliwszy się wziął Carla pod ramię i wprowadził, mówiąc:

— Najesz się pan do syta. Wejdźmy! Posadziwszy go u stołu, klasnął w dłoń, potem zaś szepnął coś grubszej jeszcze niż on murzynie z ogromnymi ko ralami w uszach. Za chwilę gruba gospodyni przyniosła talerz zupy, chleb, masło i miskę mięsa.

Uśmiechnięta od ucha do ucha, powie działa:

— Tak! Najesz się pan do syta. Porzucił pan smutek. Nie jeden już z ludzi zupełnie zrujnowanych stał się bogatym, jak Vanderbilt.

Wraz z mężem odeszła dyskretnie, a także inni, czarni goście, będący świadkami tej sceny, odwrócili ostentacyjnie głowy, by mu nie przeszkadzać w jedzeniu.

Gdy skończył przysiadł się doń gospodarz, a także kilku gości, gospodyni podała piwo i nagle, otoczyli Carla ludzie, będący zdaniem Amerykanów, rodakami jego. Odzyskawszy humor, znalazł sytuację za dziwaczna i wesoła. Było mu tu dobrze. Nie zachodziła obawa, by mu tu ktoś dokuczył, ale przeciwnie mógł liczyć na współczucie. Pytany przez murzynów opowiedział pokrótce o swem życiu i doznanych przeciwnościach w Ameryce.

Śluchali ze skupieniem, czcia niemal, szepcząc do siebie:

— To człowiek wykształcony, uczony, żył za morzem, wśród białych.

Ale nie mogli pojąć cierpień jego, a

gospodarz chwiał w zadumie kędziarzącą głową.

— Bardzo łatwo znajdzie się dla pana dobre zajęcie! — oświadczył. — Nie łatwo pośród nas o ludzi wykształconych, którzy znają języki. Narazie mógłbyś pan zostać u mnie kelnerem i poma gać w kuchni, gdyż moja stara zamecza się praca. Cóż ty na to Mami? Pomówię także z dyrektorem pobliskiej szkoły, a on panu znajdzie coś niewłaściwie, gdyż wykształcenie wśród nas stoi dła bnie nisko.

Carlo potrząsnął smętnie głową. Jakże miał rzecz objaśnić, nie obrażając tych znacznych ludzi. W końcu rzekł z wahaniem:

— Dżentelmeni! Zechciejcie mnie zrozumieć. Nie uważam się wcale za coś wyższego z powodu, że ojciec mój był biały. Ale wychowany zostałem wśród białych, uważałem się zawsze za Europejczyka, toteż nie chcę ulec brutalnej przemocy wyrzucającej mnie z tego środowiska.

Patrzyli, nie rozumiejąc wcale.

— Wszakże biali nie chcą pana, a wśród czarnych dałoby się żyć dobrze.

Wszedł dziwnie wyglądający neff pełnej krwi, o białych włosach, w okularach i stojąc w pobliżu słyszał część rozmowy. Zwano go reverend Jonas i traktowano ze szczią; Zebrani chcieli go posadzić u stołu, ale duchowny odmówił gestem rzekł:

(C. d. n.)

Reklama jest dzwignią przemysłu i handlu, kto chce więc pozyskać jak najliczniejszą klientelę, niech się ogłasza w „Gońcu Częstochowskim“, najpopularniejszym i miejscowym organie prasy. — Największy nakład! — Najtańsze pismo! — Największy format! — Dział drobnych ogłoszeń poczynając od 1 zł. 50 groszy. — Ceny prętematry i ogłoszeń na ł. kol.

Każda nowa podwyżka taryfy obowiązuje wszystkie już przyjęte ogłoszenia od dnia zmiany cen bez uprzedniego zawiadomienia. — Na zasadzie uchwał Zjazdu Związku Prasy Prowincjonalnej wszystkie komunikaty instytucji prywatnych i społecznych, podlegają opłacie. — Do numerów świątecznych i niedzielnych porządane w interesie klienteli, aby wszelkie ogłoszenia i komunikaty były nadawane w godzinach do godziny 10-ej rano.

Omyłki w ogłoszeniach nie upoważniają do żądania zwrotu gotówki i nie obowiązują Administrację do bezpłatnego powtórzenia ogłoszenia, o ile treść i sens nie zostały wypoznane. Za terminowe zamieszczenie ogłoszenia Administracja nie odpowiada. Zastrzeżenie miejsca bywa uwzględniane o tyle, o ile zezwala na to względy techniczne. Nie przyjmujemy się odpowiedzialności za omyłki powstałe przez nadanie tekstu listu.

Redaktor i Wydawca F. D. WILKOSZEWSKI.

Kierownik Literacki JAN BARYLSKI.

Obdito na maszynie rotacyjnej we własnych zakładach drukarskich „Gońca Częstochowskiego“.